

Redacció i Administració
PLAÇA CONSTITUCIÓ, 4

Dels treballs publicats, en seràn responsables els seus autors.

10 cts.

EL XÀFEC

Periòdic independent : Sortirà cada 15 dies

ANUNCIS
a preus convencionals

No's retornen els originals, encara que no's publiquin.

10 cts.

De política

A l'obrir per primera vegada nostres planes a l'"interviu" ens hem recordat d'aquella admirable frase que En Shakespeare posa en boca del príncep Amlet: "Hi hà quelcom a Denamarca que tuf a podrit" i hem fet visita a un significadíssim individu de la junta de l'anomenat partit popular per a conversar d'assumptes locals.

Hem sigut rebuts amb l'amabilitat i afabilitat en ell tant característiques i enterant-se del què motivaba la nostra presència, es predisposà tot seguit al nostre interrogatori i l'immaculat del nostre "carnet" s'emborrònà amb el què transcrivim.

* * *

— Suposo no l'hi haurà passat desapercebuda l'obra de sanejament moral que des del periòdic EL XÀFEC, de qual redacció m'honro formant-ne part, venim realitzant.

— N'estic plenament enterat i m'és grata aquesta ocasió per a felicitar-los.

— No esperant menys de vostè es el què'ns ha induït a fer-li visita.

— Vostè dirà, doncs en què puc servir-los.

— ¿És cert que vostè, junt amb altres individus, formen una junta o directori per a la direcció d'aquest partit anomenat partit popular?

— Sí, senyor,

— ¿Quines funcions, doncs, els hi són encomenades?

— Com vostè sabrà, en les darreres eleccions municipals sortiren elegits per majoria tres regidors: els senyors Sallés, Boget i Dalmau. Dit triomf tingué'l valor d'ésser verdadera expressió del voler dels seus electors, de l'esforç de tots els companys; no per voluntat del "cacic", no pel caprici de dugues personalitats: en una paraula, no anaven encasellats i sortiren per majoria, car amb la soperbia del que mana, enfront de tota llei d'opinió sana

de participació de les minories va voler anar al "copo" i va perdre les majories.

L'enemic ben aviat es donà compte del perill que representava per a ell aquella esclatant victoria, puix si s'ajuntaven els tres elegits amb els tres regidors no gaire ortodoxes — caciquilment parlant — anava a perdre sa influencia i poder i li fugia la paella del manec, com vulgarment se diu. Seguint la tant antiga táctica "divideix i vencerás", posà en joc totes ses habilitats per a aconseguir-ho. Coneguts sos intents, vàrem convocar una reunió dels més íntims i dels tres regidors nostres per a fer-los-hi avinent el perill que'ns menaçava i per a estudiar els medis de poder lo evitar; s'acordà nomenar una junta, composta de cinc individus, elegits un per un en votació secreta, qual junta tenia únicament les atribucions següents:

Primer: Designació a cada un dels tres regidors, del càrrec que devia ocupar en el futur ajuntament.

Segon: Intervenir en tots els casos en que hi hagués desacort entre'ls mateixos, fixant-los-hi la norma o camí que devien emprendre, amb el fi de que anessin units amb un sol criteri. Es de notar que dita junta va ésser votada pels tres regidors nostres, que's van comprometre acatar les seves determinacions com a bons companys i disciplinats partidaris.

Pocs dies abans de constituir se l'ajuntament, la junta acordà designar, com alcalde primer a En Dalmau, com tercer a En Boget i com a síndic a En Sallés; emperò deixant-los-hi la llibertat d'acció de poder pactar amb els companys de consistori la combinació del càrrecs, alternant l'ordre dels mateixos, però amb la condició de que no sortís postergat cap d'ells, havent de tenir tots càrrec, i en el cas de que no fos possible l'adjudicar-se els llocs convinguts per trobar-se en minoria, no devien acceptar-ne cap i anar-se'n tots a últim terme del cabilde municipal. Dit accort se'ls comunicà oportunament i es varen comprometre a complir-lo.

— ¿Com és, doncs, que després d'aquest unànim accort, tant sols té càrrec En Dalmau, que fa d'arcalde?

— Vostè ho ha dit: En Dalmau fa

d'arcalde; essent lletra morta per a ell lo acordat, malgrat sa paraula.

— Però, digui'm; a mi'm sembla un xic violent, per no dir-ho en altres paraules més gràfiques — molta barra, per exemple — fer renuncia de la formalitat, distintiu moral de tot home de seny, que exerceix un càrrec per elecció popular; o bé és que la llei l'obliga, "velis nolis", a acceptar per força?

— No'senyor; la llei no l'obliga. La llei diu solament que'l càrrec de regidor és obligatori; però no'l d'arcalde i tant és així, que hi há molts casos de jurisprudencia sentada. Un exemple: a Barcelona, el señor Giner de los Ríos era l'arcalde interí i va dimitir quan la vinguda del Rei, ocupant son lloc el seu successor senyor Puig i Alfonso.

Ell podia dimitir i, en cas de que l'ajuntament no li acceptés la dimissió, podia fer recurs d'alçada. Desenganyis: l'home que vol dimitir, té mil recursos; un càrrec no s'exerceix mai per força; abans que tot és la paraula i la formalitat.

— ¿I de tot això, en té ell noticia?

— Sí, senyor; puix el dia 19 de març es va convocar a tots tres per a fer-los-hi avinent lo convingut i a dita reunió hi assistiren tots, menys En Dalmau, que s'excusà d'acudir-hi.

Allavors se li demaná, per carta, dia i hora per a parlar-li i, no responent a la mateixa, se'l reconvingué notarialment, fent-li avinent lo pactat i demanant-li si estava disposat a donar compliment a sa paraula.

— ¿I vostès, enfront d'aquesta actitud, què han acordat?

— No hem acordat encara res; veurem.

— Digui'm: ¿és cert que En Dalmau diu que ell no va firmar el programa electoral que's publicà en nom dels tres regidors abans de les eleccions?

— No ho sé; emperò és cert que ell consentí que's posés el seu nom al peu del manifest, juntament amb els dels seus companys.

— ¿Es veritat que ell es veu impossibilitat de complir lo que diu llur programa en resguard del "pou calent", puix els propietaris dels establiments termals l'han

menaçat amb la denúncia de casa seva, puix diuen que no paga contribució ni per a donar banys, ni pel «garage», ni com a magatzemista de ciment?

— Perdoni; però d'això no'n sé res.

Es a vostè que perdó demano per la molestia que hagi pogut causar-li aquest inacabable «entreviu».

— Molt lluny d'això, soc jo que i faig mercaments per la deferència amb mí tinguenda i tinc el convenciment que'l nostre poble agrairà la seva iniciativa per haver-me proporcionat moment per a donar publicitat a l'estrictament veritat de tot lo ocorregut.

— Grans mercès per tot; sols em manca demanar-li si no tindrà inconvenient de continuar, en cas de convenir-nos, aquest «entreviu» un altre dia.

— Quant vulgui pot disposar.

* * *

Fins a la porta fórem objecte de les seves atencions, que en la nostra estada havien sigut constantment prodigades per lo qual n'hi servem profund agraiment.

Retornàrem a la Redacció convençudíssims de que'ls actes realitzats pel senyor Dalmau, de gran baixesa política, perjudiquen a nostre poble i molt directament al partit que l'elegí; que estarien en lo just, els seus ex amics i electors, a l'aplicar-li calificatius de traïdoria, que'ls que avui l'apoiem pels fins polítics de disensió a un demà no molt llunyà li faràn abandó. puix de l'home panell ningú se'n fia, car el seu valiment és pel què són i per la seva moralitat política, quan d'aquesta es tracta; que l'individu que tal fa s'anul·la en un instant i que l'opinió deu veure amb sentiments de repulsió al que deposa llurs ideals, llurs conviccions, llur formalitat, llur paraula, manifesta i públicament empenyada, pel mer goig de gaudir el poder. En Josep Dalmau i Más, en tí, si com autoritat és la primera de La Garriga, com a home, és l'últim del poble.

Qui té culpa...

Ha motivat l'inserció d'aquest epígraf els rumors insistents que varen fer-se córrer durant la setmana anterior a la publicació del passat nombre.

Sens dubte la por va apoderar-se de la consciència d'algú, al suposar, sens fonament (com ha quedat demostrat), que en les planes d'EL XAFEC s'havia de comentar un fet de verdadera ressonancia, el qual anava embolcallat amb la suma de trenta cinc mil pessetes.

Creurien els interessats de tanta gravetat la seva divulgació, i la por de que repercutís amb veu estrident per tot el poble la realitat o l'infundi, feu que s'apressaren a menaçar als redactors, volent ofegar tot quant podessin dir sobre'l mateix, pel procediment de la garrota-da.

Això quedà ja ben constatat en el nombre passat, en la «nota» que vàrem tenir necessitat de publicar, per a afirmar una vegada més nostres anhels i conviccions davant de l'opinió, anant allà on ens proposàrem des del primer dia, malgrat els obstacles i entrebancs que'ns interposin en nostre camí els adversaris i aquesta mena de gent que encara conviu i s'inspira, per a vergonya de tots i de la civilització, en l'escola del matonisme, per a la realització dels seus actes i la discussió dels seus drets.

Sempre disposats a deixar ben sentats nostres principis d'honoradés i discreció, ens abstinguérem, en el primer i segon nombre, de publicar els noms, al fer les al·lusions. Aquests miraments, que creiem, avui com ahir, injustificats, ja que ni tant sols per respecte en són dignes, perquè ells els transgredeixen a cada pas, és una raó acreditativa i suficient per a demostrar a l'opinió amb el tacte i discreció que nosaltres procedírem, tota vegada que, en ús de nostre perfecte dret, podíem insertar-los.

Feta aquesta declaració i per no haver sigut dignament correspostos, és a Na Sila i Ramón Reig a qui ens referíem i ens dirigim.

Una altra persona que, rasant-li li pell, li havessin fet sortir la vermellor a la cara, condolgué de l'encegada en que havia incorregut, hauria agraït aquesta prova de respecte i de distinció; però, desgraciadament, ella no ha aconseguit, encara, que'l microbi de l'agraïment hagi niuat en els poros de l'epidermis seva.

Obligats, per les seves intemperancies i xafardaries, a demanar-li, públicament i amb tots els respectes, que's colloqués al nivell de les persones ben educades, ens feia esperar confiadament que això li serviria de lligó i no donaria lloc a haver d'ocupar-nos més d'ella.

Crèiem sincerament que l'opinió participaria també de nostra creencia, fent-se les mateixes reflexions que deixem transcrites.

Després de lo succeït, no podem deixar passar sense comentari, el concepte que ha merescut a En Ramón Reig el comportament de la seva germana i del paper ridícol a que s'ha sotsmès, per culpa d'ella, davant de l'opinió.

Dit subjecte, a l'obrar, lo mateix per compte propi, com per instigació d'ella, volent evitar que's discutís sa conducta i es possessin de manifest, des de les planes d'aquest periòdic, certs fets dels quals l'opinió la creu autora, no era certament el camí més eficaç i digne per a aconseguir-ho, invocant el patró de la garrota-da; sinó amb el respecte que semblants casos exigeix, per tractar amb persones que no estan, renyides amb l'urbanitat.

No podem explicar-nos de cap manera que, de-prés de recórrer a tant baixos procediments, actuant de valents (més propi, això, per a certa mena de gent que no pas per qui vol passar per una víctima i una virtut), aixequin el crit al cel demanant clemencia, com ho prova el fet d'haver sigut rebudes, per les famílies dels redactors, cartes anònimes i buscant persones influents que amb la seva intervenció podien treballar a prop de les mateixes per a fer-los desistir, en cas afirmatiu, dels seus propòsits.

Semblant actitud és un detall eloqüent i interessantíssim, allunyant precisament tots els dubtes que l'opinió hagués pogut tenir en quant a la certesa d'aquesta qüestió.

No's necessita ésser molt expert per a preguntar-se un mateix: si en realitat no hi hà res de tot això, per quina raó temien la seva publicitat?

¿Per què s'han enviat cartes anònimes a les famílies dels redactors, dient-los-hi que, en benefici dels seus fillls, els aconsellesin l'abstenció de tota ressenya?

¿Per què arribaren a la gosadia de recórrer al matonisme, volent, inútilment, imposar se per la por?

¿Per què no esperaven tranquil·lament la seva publicació i portar als tribunals de justícia als difamadors, per a vindicar se per sempre més davant de l'opinió, dels fets que la mateixa els imputa i deixar immaculada la seva honorabilitat, avui entelada pel dubte?...

Res de tot això s'ha fet i nosaltres, sens voler exposar el concepte que'ns mereixen aquestes consideracions, direm que cada hù lo comentí a mida del seu gust, comproment-nos, no obstant, com bons «reporters», fer les indagacions propies que la professió del càrrec ens obliga, a fi de que, una vegada possessionats de les suficients proves, dir a nostres llegidors la veritat de tot lo ocorregut.

En tots els actes de la vida, les persones han d'ésser conseqüents, mantenint sa paraula, si volen que l'opinió tingui format un bon judici d'elles; però està vist que sempre s'ha patit d'aquest mal i, segons per a qui, és encara incurable. Tal és el cas de la Sila.

No voldríem, per respecte a nosaltres mateixos, discutir la conducta que observà aquesta dona el diumenge prop passat, dia 3, vomitant repetides vegades al pas dels redactors, en ple carrer, paraules infantils i de mal gust, barrejades amb la bilis que no havia pogut pair.

Més repugnant i censurable és el fet de que hi hagi persones que, al seu ampar, tot'lerin semblants actes, des del portal de casa seva, pe'l sol fi de donar-se una mica de gust, explotant, amb tot el cinisme i desvergonyiment, les «païassades» d'aquesta dona, convertida en verda-der «clown» del poble.

Recomanem en particular a la família Rocafort, una de les que, sense gens d'escrúpols, se n'aprofita, ient de sa casa baluart de la xafarderia (per ésser el lloc d'operacions del seu campió), que no segueixi per aquest camí; encara que'ls sigui retribuït, tant trist paper, a canvi de feina de l'ofici.

Aquets senyors deuen ignorar que'l prestigi i la dignitat de les persones no's compra ni's ven i sino els farem present aquell adagi tant conegut que diu: «diga'm amb qui vas, i et diré qui ets.»

F.

Comentari

Verdaderament, tenim un «sereno» que no ens el mereixem i EL XAFEC cauria en pecat d'olvit si en aquests «Comentaris», tribuna exhibidora de personalitats i eminencies, no li fessim lloc. I sols sigui per única vegada (per a no ferir la seva excessiva modestia), exalçarem, com n'és mereixedora, la seva constant obra de vigilant i les seves admirables dots policiaques.

Es amb tant zel que desempenya son comès, que després de recórrer adelerat amb l'afany del que compleix un sacratíssim dever o una altíssima missió, tots els indrets del poble, per a ésser evitat qualsevol fetxoria de qualsevol malfactor, en lloc de descansar de la fatiga que'l compliment de son dever li reporta, posa aleshores en joc el seu admirable esperit «detectivista», escudrinant per vidrieres de públics establiments quines són les persones que els freqüenten, no sabem si per a fer-ne inscripció en son registre de sospitosos o per a donar pleret a son esperit de tafanería.

Molt extensament podriem escriure, en quant a lo que a la nostra Redacció fa referència, si no tinguéssim la ferma creencia que les seves freqüents visites al llinard del portal de casa són com a salvaguardia de les nostres vides, posades en perill per qui, en catalèptic somni, s'ha cregut professional de «matonisme», o tal vegada per a fer sabedor al senyor batlle de les nostres converses, per tot lo qual

únicament podem fer-n'hi expressió del nostre profund agraiement.

De continuar la relació de mèrits, podríem parlar de que, en vigílies electorals, feia de les seves paraules ironies per als que ell creia no triomfarien i, al tenir confirmació de sa esclatant victòria, son esperit de vassall va recórrer amb oferiments, posant-se incondicionalment a les ordres del que, creient-lo (creencia que entranya un insult) al seu nivell, pensava cometrí la baixesa de treballar per la seva destitució.

De no tractar-se d'una tant reconeguda eminència, ens permetríem recomanar-li la compra d'un tractat d'urbanitat i el seu estudi li evitaria certs ridícols i el capacitaria de l'estricta correcció que qui, com ell, que té un càrrec públic, deu procedir en tots moments i a la vegada, ja que'l senyor alcalde té'l mal gust de tolerar-li que befi la parla admirable d'En Cervantes, en menyspreu de la nostra, ubèrrima i pomposa, en el cant de les hores, li agrairíem també si fes pràctiques, en el lleure que son càrrec li ofereix, per a no fer florir una riallada del noctàmbul foraster, que, amb vera pena, ens hem vist obligats a compartir més d'una vegada.

Municipals

Sessió del 3 de maig

Complint nostre deure d'informació, assistirem a la «sessió-llampec», havent de protestar una vegada més de que l'arcalde, faltant descaradament a la llei, ens privés l'entrada al saló de sessions.

Ja suposàvem que les sessions no'ns desperterien gaire interès; però tampoc podíem esperar que'ns causessin tanta pena.

Hi ha que tenir en compte com es tracten els assumptes; amb un desconeixement tant manifest i una desorientació tant gran, que acaben per no resoldre res en concret, ignorant quin és l'accord que ha de prevalèixer.

Com una cinta cinematogràfica, es tractaren varis assumptes; demanant benevolença als nostres llegidors si no transcrivim fidelment tot quant es digué, ja que a l'arcalde, és tanta la consideració que li mereixem, que'ns obliga a prendre'n nota des del portal d'entrada.

El senyor Fonollosa formulà una queixa i demanà que l'aigua del regadiu anés dos dies seguits al «Mansó Balcells». Sobre aquest punt l'arcalde exposà'l seu parer; en Gendra feu el mateix, llamentant-se que'ls aigua-regants el molestessin tant, dient que a casa seva talment semblava una agència d'expandiment de cèdules. En Rocafort, previa declaració de que no sabia de què anava, feu anar l'aigua amunt i avall d'una manera meravellosa, arribant a l'extrem de no poder continuar el seu discurs per trobar-se, sense donar-se'n compte, amb aigua fins al coll.

L'arcalde anuncià que's reuniria, el propi vinent dimarts, la comissió de Foment i gràficament digué: «Hem de tirar alguns tocs que ho farem com ens sembli.» Suposàrem nosaltres que volia dir donar les arrastans d'alguns carrers. Bé, home; bé!... I el plànol de què serveix?

Està vist que aquells carrers no'ls coneix i s'hi perdria.

S'acordà portar a cap l'instal·lació d'algunes fonts, segons un projecte concebut per l'anterior ajuntament i que l'actual arcalde s'atribueix la paternitat.

Està provat que aquest senyor no inventarà la pólvora.

El senyor Sallés s'interessà per aquestes millores i es llamentà que hi hagi elements estranys que's proposin que l'actual ajuntament no tingui la sort de sortir airos del seu comès i amb l'aplaudiment del poble.

Li contestà'l senyor arcalde que no hi ha ningú que s'hi oposi i «que farien tot el què voldrien.»

Home, home, no val a badar! Devia voler dir, en tot cas, «tot el què podem.»

El senyor Boget dirigí una pregunta al senyor arcalde, demanant-li si havien sigut reconeguts com a veïns uns vinticinco individus que ho demanaren en instància dirigida a l'arcalde, per al regoneixement dels seus drets, per fer dos anys o més que resideixen en aquesta població.

El senyor arcalde li digué: «Això ja's contestarà demà.»

Nosaltres no havíem vist mai tanta «frescura».

Tot lo transcrit fou el què nostres regidors digueren, amb una rapidesa inusitada i en menys extensió que nosaltres. D'això se'n diu anar llest; però, vaja, per molt que hi vagin, no s'escaparan pas de que'ls arplegui alguna «xafegada».

Sessió del 10 de maig

Amb forsa retràs, es donà començ a la sessió.

El senyor Sallés presentà un plànol i dictamen confirmatiu de la denúncia que de temps tenia feta sobre l'edificació del senyor Plantada i demanà constés en acta la seva més enèrgica protesta per l'atropell comès als drets municipals i a la dignitat del poble, oposant-s'hi tots els regidors menys el senyor Boget, que va fer-se seves les manifestacions del senyor Sallés.

El senyor Fonollosa, alegant que'l què's discutia eren assumptes particulars (què entendrà aquest senyor per drets del municipi?), es retirà, donant peu a l'arcalde per a aixecar la sessió, per falta de nombre de regidors, deixant parodiànt al senyor Boget, lo qual consti tueix una incorrecció i una indelicadesa manifesta, que nosaltres no podem deixar passar sense la més viril protesta, quedant així incontestada aquesta important qüestió ¡Com sempre!...

Més endavant parlarem d'aquest assumpte amb el deteniment que's mereix i posant de relleu'l procedir de certs regidors.

LA FESTA DEL ROSER

Es amb vera delectança que'ns predisposem a fer ressenya d'aquesta festa tradicional, que el mes de maig, amb sos perfums, ens porta anyalment; d'aquesta festa de flors, de poesia i d'amors.

Com a recordatori de la diada, l'orquestra «Paleros», de Sant Celoni, contractada per a amenitzar la festa, feu la «passada», omplint ses notes, armònicament compassades, l'ambient d'allegries.

Van celebrar-se, amb la solemnitat acostumada, l'ofici i processó, essent aquesta última, a més d'una manifestació de religiositat, una nota simpàtica i atraienta que l'ofrendaren aquell pomell de roses que, en rondant el tabernacle de la Verge, amb la varietat de tonalitats de sos trajos, destacaven sobre l'encatifat de flors multicolors que, amb cura el·logiable, foren escampades pels veïns, que rivalitzaren en aital tasca.

Més tard férem estada al «Círculo de Recreo», en el qual s'hi celebrava, com a corona-

ment, un esplèndid ball, soperb espectacle que se'ns oferí a nostra vista, àvida de belleses.

L'esplèndid enlluminat feia més viu'l colorit dels trajos que amb exquisit bon gust lluïen les nostres damiselles que, com cada any en aital diada, emmarcaren la gracilitat armònica dels seus cossos de deua en els habillaments que, per sa vaporositat, són himne de primavera.

Convençuts de la bellesa, del «chic», de les gracilitats i bondats infinites de les nostres noies, que en gran nombre veïrem en la sala radiant, eixírem i, encasquetant-nos el nostre «xamberg», que encara traspua romanticisme, diguèrem, amb el poeta:

«¡Es el maig!
¡Joliu maig!...
¡Es el mes joliu de maig!...»

Des de Puiggraciós

¡Ai, poble de La Garriga, que, badant, tant confiat vius amb un batlle que sab vendre... vendre garces per perdius; amb un batlle i secretari, que's varen molt ben trobà, per' tractar-te com a un poble de «La Calma» o més enllà!...

¡Secretari, secretari, vos, que sou tant diligent, que feu les convocatories per sessions d'ajuntament, i quan les feu «de primera» per al dia que us ve bé, vos i ell sou a la «Mata»... perquè als dos així us convé; i quan les feu «de segona» teniu la... «tranquil·litat» de dir que la «de primera» no s'havia celebrat per no haver-hi suficiència de «numbru» de regidós, sent els únics que érau fóra del poble, l'arcalde i vos!... ¡Vós i ell sí que heu pres el «numbru» al mansoi ajuntament, que a un altre poble us hauria engegat a... prendre vent!

Un caçador

Xafegades

En la sessió del dia 3 del corrent, el regidor senyor Fonollosa, parlant de les reparacions que convenia fer en el rec comú, va dir que podia esperar-se que fes un «xafec» a fi de poder desviar l'aigua cap a la riera.

No volem creure'l tant bromista perquè l'al·lússió anés dirigida a nosaltres, puix no li mereixem gaires simpaties.

De totes maneres li direm que'l «xafec» vàrem rebre'l els que escoltàrem la seva oratoria.

— No estranyem que'l senyor Raspall tingué interès en voler que la companyia d'electricitat fes passar els fils conductors de la força pels darreres de les cases (pas conegut pel Rec), ja que avui es veu lliurat del perill que hauria corregut, en aquells bons temps que tantes passejades hi feia, d'entrebançar-se amb els mateixos, sobre tot en aquell pas tant estret de la Sinia.

— Per assumptes professionals, ha sortit cap a l'«Isla de Cuba» (plaça Reial: Barcelona), un redactor d'EL XAFEC, quals informacions, interessantíssimes i sensacionals, no dubtem seràn ben acollides pels nostres innombrables llegidors.

— Han aparegut ja'ls terrenys que fa algún temps una forta torrentada feu desaparèixer. Estàn visibles en la casa Comunal, puix sa restitució l'ha impossibilitada la majoria de nostre magnífic ajuntament.

Jacinto Forcada
Guarnicioner : Matalasser
Tapicer

Banys, 10

DISPONIBLE

Fàbrica de Sabó

Josep Sampera

PI I MARGALL, 77

CALDES DE MONTBUI

Carniceria i Lleteria
de

ESTEVE PALAU

Carrer de Calabria, 18

AGENCIA DE TRANSPORTS

Acarreus : Reexpedicions : Trànsits

Ubach, Barba i Prats

BARCELONA : Princesa, 37 (Telèfon 1297)

VIC : Plaça Major, 33 (Telèfon 142)

LA GARRIGA : Banys, 58 (Casa Xela)

HOTEL DORÉ

(situat prop de l'estació del ferrocarril)

JOSEP MARATA

SERVEI A LA CARTA I COBERTS

S'informa per al lloguer de TORRES

Guarnicioneria i Matalasseria

Venda de teles i llanes per a matalassos
Preus mòdics

ANTON CAMP

4 : CARRER DEL CENTRE : 4

Sucarana i Bellavista

Hotel Catalunya

Carrer de Cardedeu, 1

Esparteria

Sucursal «Tupinamba»

den

JOAN MARTÍ

Carrer dels Banys, 1

DISPONIBLE

Josep Lloveras

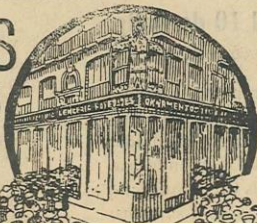
Passatge Daechs, 2

Informacions per a la compra, ven-
da i lloguer de Propietats, Torres,
Cases i Pisos a La Garriga i veïnat

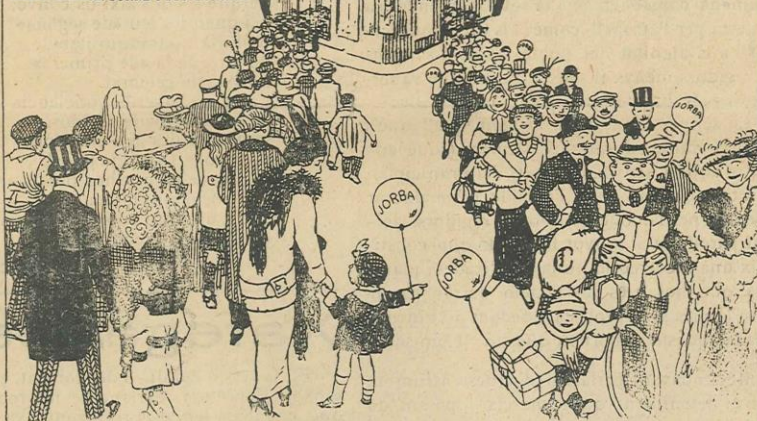
ALMACENES

BARCELONA: Call, 13 y 15

MANRESA: BORNE Y STO. DOMINGO

JORBA

¿Saben per què'l públic surt
tant content i proveit de
paquets dels

Magatzems
Jorba?

Senzillament : perquè allí's
compren tots els articles en
excel·lents condicions de
preu i de bones classes.

SECCIONS

Abrics	Articles de dol
Alfombres	Orfebreria
Bisuteria	Panyeria
Camiseria	Paraigües
Confeccions	Pelleteria
Cortinatges	Genres de punt
Guanteria	Perfumeria
Llaneria	Objectes viatje
Roba blanca	Relotgeria
Merceria	Sederia
Optica	Sombrereria

DISPONIBLE

TARRADAS i CA

PLAÇA DE LA CONSTITUCIO, 10

Instal·lacions elèctriques : Força i Llum

BOMBETES DE TOTES MARQUES : IL·LUMINACIONS DECORATIVES

Assortit Magatzem de Materials elèctrics : Bombes : Motors :

Motors-Bombes : Aparells, senzills i de luxe : &. &. &.

Aquesta casa té autorització de la Companyia d'Electricitat per a fer tota classe
d'instal·lacions a La Garriga, L'Admetlla i Figaró : Es faciliten pressupostos

Representant a La Garriga

JOSEP LLOVERAS

DISPONIBLE

JOAN SALLÉS

CONTRACTISTA D'OBRES

1 : CARRER DE LA CREUETA : 1

DISPONIBLE.

DISPONIBLE

DISPONIBLE

DISPONIBLE